

DODELIJKE  
**DOSIS**



DIRK DEBEYS

# DODELIJKE DOSIS

THRILLER

P E L C K M A N S

*Voor Hector, mijn trouwe maatje.  
Run forever, Vecie, run!  
(2008-2025)*

Voor ik vergeet  
en later alles anders heet  
voor ik vergeet  
en ik de feiten en de cijfers  
en de namen van de schrijvers  
niet meer weet  
de hele dag  
en alle woorden en elk uur  
de hele dag  
en ook de nacht en de zomers  
en de handen van mijn vader  
vergeet ik op den duur

SPINVIS



## Belangrijkste personages

**Etienne Valois:** hoofdinspecteur, Leuvense Federale  
Gerechtelijke Politie (FGP)

**Professor Dr. Margaux Mariens:** hoofd van de afdeling  
Toxicologie en Farmacologie aan de faculteit  
Farmaceutische Wetenschappen, KU Leuven

**Dr. Ariane Meulemans/Pauw:** onderzoekster op de  
afdeling Toxicologie en Farmacologie aan de faculteit  
Farmaceutische Wetenschappen, KU Leuven

**Anna Mertens:** inspecteur, Leuvense FGP

**Ellen Van San:** hoofdinspecteur, Leuvense FGP

**Catherine Vandervelppe:** commissaris, hoofd van de  
afdeling Zware Criminaliteit, Leuvense FGP

**Patrick Martin:** commissaris, Luikse FGP

**Denis Delafaye/Havik:** CEO van AzimuthGlobal

**Dr. De Keyser/Zwaluw:** neuroloog

**Karel Vandenberghen/Condor:** kabinetschef van de  
minister van Volksgezondheid

**René Konings/Albatros:** ex-commissaris bij de Luikse  
politie, hoofd van de veiligheidsdienst van  
AzimuthGlobal

**Valerie Charpin/Toekan:** diensthoofd departement  
Onderzoek van AzimuthGlobal

**Olivier Desaegeer/Reiger:** COO van AzimuthGlobal

**Anneleen Vande Voorde:** freelance journaliste en fotografe





## I

*Zaterdag 28 juni, ergens tussen Leuven en Mechelen*

Ariane Meulemans telde de omwentelingen van haar trap-pers terwijl ze over het betonnen fietspad langs de Leuvense Vaart reed. Ze vond de bochtenloze fietsroute saai, maar het was de kortste weg naar huis. Waterjuffers scheerden over het rimpelloze water van het kanaal en de warme zomerzon voelde heerlijk aan. Ariane gooide haar hoofd in haar nek en snoof de geur van de beginnende zomer op.

Glimlachend dacht ze terug aan haar gesprek met Lore, twee uur eerder op het terras van café Commerce. Het had haar goed gedaan om eens te ontspannen, ze had een waanzinnig drukke periode achter de rug. Onder het genot van een bord spaghetti had haar beste vriendin uitgeweid over de kortstondige maar intense affaire met een jonge Griekse adonis tijdens haar vakantie op Kreta. Lores ogen hadden gefonkeld toen ze wegdromend vertelde over de vijftwintigjarige hotelbediende en diens talent om een gescheiden vrouw van eenenveertig te verwennen.

Ariane zuchtte en dacht aan haar eigen armzalige liefdesleven. Haar carrière als onderzoekster aan de KU Leuven eiste vrijwel al haar tijd en energie op. Ze had in het verleden wel al relaties gehad, maar de ideale man had ze nooit kunnen strikken. En de enige man voor wie ze alles zou opgeven had haar duidelijk gemaakt dat een affaire niet kon. Toch had ze de hoop nog niet opgegeven – ze kon de man van haar dromen iedere dag nog tegenkomen. Ach wat, misschien moest ze ook maar eens op vakantie naar Kreta.

Maar dat zou nog even moeten wachten. Ook de komende weken en maanden zouden weer heel druk, maar vooral spannend zijn. Het project waaraan ze maandenlang zonder medeweten van haar afdelingshoofd had meegewerkt, was klaar om te worden uitgerold. Niet iedereen was gelukkig met het behaalde resultaat, maar Ariane was tevreden en optimistisch.

Honderd meter verderop op het fietspad trok iets haar aandacht. Een man stond met de handen in de zij naar zijn fiets te kijken. Hoe dichterbij ze naderde, hoe scherper ze zijn trekken kon onderscheiden. Een meter vijfentachtig en ongeveer even oud als zichzelf, schatte ze hem, een sportieve, goed getrainde man met kort getrimd donkerbruin haar en bakkebaarden die zijn jukbeenderen accentueerden. Ze trok haar schouders op en stopte ter hoogte van de man.

‘Probleempje?’ vroeg ze met gefronste wenkbrauwen.

De man knikte zuchtend.

‘Lekke band!’

‘Geen spullen bij je om ’m te plakken?’ vroeg ze glimlachend.

‘Nee, ik ben op weg naar Leuven, ik woon hier vlakbij.’

Tiens, hij woont in de buurt en toch is hij me nooit eerder opgevallen, dacht Ariane. ‘Tja, da’s pech, dan zul je moeten lopen.’

‘Er zit niks anders op, zeker? Leuven zal moeten wachten.’ De man keek haar aan met pretlichtjes in zijn grijsblauwe ogen.

Ariane voelde dat ze bloosde.

‘Ik ben ook van hier vlakbij, waar woon jij?’ vroeg ze, terwijl ze moeite deed om haar interesse te verbergen.

‘Weggevoerdenstraat.’

‘Echt?’ Ariane wist niet wat ze hoorde. ‘Daar woon ik ook,

hoe gek is dat? In dat geval loop ik wel even met je mee,' lachte ze.

De man stak zijn hand uit.

'Herman Albers, aangenaam.'

'Dag Herman, ik ben Ariane, Ariane Meulemans.'

Herman klapte de standaard van zijn fiets in en ze begonnen zij aan zij over het fietspad te lopen.

'Misschien kunnen we beter dat wandelpad daar nemen,' stelde Herman voor. 'Dan lopen we niet in de weg van de fietsers.'

'Wielerterroristen bedoel je. Vorige week werd ik bijna het kanaal in gereden door zo'n zootje ongeregeld.'

Herman lachte.

Ze sloegen een onverhard pad in, dat aan het zicht onttrokken was door hoge struiken die in volle bloei stonden.

Ze waren nog geen tien meter ver toen hij haar plotseling bij de bovenarm greep, haar fiets neergooide en haar brutaal de struiken naast het pad in duwde. Ariane was compleet verrast. Ze verzette zich zo hard ze kon, maar Herman beschikte over bovenmenselijke krachten. Ze schreeuwde om hulp en schopte hem tegen de onderbenen, maar de trappen met haar lichte sandalen lieten hem onverschillig. Voor ze het goed en wel beseftte lag ze plat op haar rug tussen het struikgewas, haar haar verstrengeld in een braambessenstruik. De doornen maakten rode schrammen in haar hals, wangen en oren en ze stootte een hulpkreet uit, maar kreeg meteen een harde vuistslag op haar neus, die als een rietje brak. Verdoofd door de pijn proefde ze haar eigen bloed in haar mond. Hij zat nu boven op haar, waardoor ze haar benen niet meer kon gebruiken om zich te verdedigen. Hijgend en angstig pakte ze zijn armen vast, maar hij greep haar keel met beide handen.

Haar wijd opengesperde ogen keken in de zijne, en toen

ze de ijskoude, emotieloze blik in zijn staalgrijze ogen zag besepte ze dat hij haar zou vermoorden. In paniek schudde ze haar hoofd heen en weer om uit de klemmende greep te ontsnappen. Ze trok haar knieën op en probeerde haar heupen te bewegen in een ultieme poging om onder de man uit te komen, maar niets baatte.

Opeens leek het alsof zijn greep verslapte. Ariane voelde haar gebroken neus opzwellen.

‘Asterion. Wat kun je me vertellen?’ vroeg hij hijgend.

Ariane schrok. Asterion, hoe...? Ze schudde het hoofd.

‘Wat heb je in Genval gedaan, en wie waren de anderen? Ik wil hun namen!’ zei hij, dit keer op een dreigende toon die niets aan de verbeelding overliet.

‘Ik weet niet wat je bedoelt,’ antwoordde ze niet-begrijpend, schrikkend van de nasale klank van haar stem door haar gebroken neus.

‘Je bent een van hen, samen met De Keyser en Delafaye. Ik weet wat jullie gedaan hebben, geef me de namen van de anderen, nu meteen!’

Hij gaf haar opnieuw een klap, dit keer met zijn vlakke hand op haar wang.

‘Zeg het! Of je gaat eraan!’ brieste hij. Ariane voelde zijn speeksel op haar gezicht spatten.

‘Ik weet niet waarover je het hebt, laat me los!’ jammerde ze hoofdschuddend. Ze wachtte op de volgende klap.

‘Ik wil hun namen, hoor je me?’

De tijd leek stil te staan. Tussen de helse pijn en de ziltige bloedsmaak in haar mond door flitste een beeld van de kliniek van Genval door haar hoofd. Waar had hij het over? Alles was toch...

‘Ik wil antwoorden, nu! Waarom hebben jullie je onderzoek niet aangemeld?’

Niet-begrijpend schudde ze het hoofd.

‘Ik weet niet wat je bedoelt, echt niet,’ stamelde ze met tranen in de ogen.

De man boven op haar vloekte, woedend om haar voortdurende ontkenningen.

‘Je weet niet wat ik bedoel? Asterion, verdomme, rotmens, wat anders?’ siste hij. ‘Wat is er misgegaan?’

‘Er... er is helemaal niks misgegaan met Asterion, wat bedoel je toch?’ prevelde Ariane, wanhopig zoekend naar antwoorden op vragen die ze niet kon vatten, naar een aanknopingspunt bij zijn uitspraken.

Zijn beheerste woede sloeg om in ongecontroleerde razernij.

De krachtige handen sloegen opnieuw toe, nog harder dan eerst. Ze voelde hoe zijn duimen met vernietigende kracht haar luchtpijp dichtknepen. Met opengesperde mond hapte ze naar lucht om de pijn in haar brandende longen te verzachten. Haar blik werd wazig en in de verte zag ze een troebel, bleek lichtpuntje dat snel dichterbij kwam. Het trillende licht vulde haar hoofd met een intense, warme gloed en spatte uit elkaar tot er niet meer dan een donkere leegte overbleef.

Toen de man met de bakkebaarden zeker wist dat ze dood was, doorzocht hij haar handtas en graaide de sleutels van haar woning eruit. Hij veerde overeind, stapte op de fiets van zijn slachtoffer en reed het wandelpad op in de richting van de Weggevoerdenstraat.

*Maandag 30 juni, Leuven*

Pas nadat er drie keer was aangeklopt deed professor Mariens de deur van haar werkkamer open. Met gefronste wenkbrauwen keek ze haar jonge assistente in de ogen.

‘Dag professor, ik probeerde u net te bellen, de politie is hier voor u.’

Mariens keek niet op van het bezoek. ‘Mijn telefoon staat uit, ik wilde niet gestoord worden,’ zuchtte ze.

‘Ah, oké. Excuus.’

‘Daar kunt u niets aan doen. Dezelfde als altijd?’

De assistente knikte. ‘Hij wacht op u in het kleine zaaltje. Breng ik koffie?’

Mariens schudde het hoofd. ‘Bedankt, maar dat hoeft niet, ik ga het kort houden.’

Mariens trof de politieman aan in het kleine vergaderzaaltje naast de ontvangstbalie van het gebouw van de afdeling Toxicologie op Campus Gasthuisberg en herkende meteen de maffe tabaksgeur die ze de afgelopen maanden was gaan associëren met haar bezoeker. De magere man met de vale huidskleur, ingevallen wangen en vermoeide ogen begroette haar, maar stond niet op en Mariens ging aan de overkant van de tafel zitten.

‘U hebt een kwartier, hoofdinspecteur, om halftwee heb ik een afspraak.’

‘Dat zal ruim volstaan, professor, ik denk niet dat ik meer tijd nodig heb. U weet waarom ik hier ben?’

Mariens lachte smalend. 'Wat voor een belachelijke vraag is dat? U loopt al langer dan een jaar mijn deur plat met uw heksenjacht. U mag van geluk spreken dat ik een geduldig mens ben, hoewel er ook aan mijn geduld grenzen zijn.'

De politieman schudde het hoofd. 'Ik ben hier niet vanwege de dood van uw echtgenoot, professor.'

'O?' Mariens keek hem verwonderd aan.

'Ik neem aan dat u het nog niet gehoord heeft?'

'Wat zou ik gehoord moeten hebben, hoofdinspecteur?' vroeg Mariens verveeld. 'Ik ben al sinds halfzes vanochtend aan het werk, net als gisteren trouwens. Waarover gaat het?'

'Een van uw medewerkers, Ariane Meulemans.'

In gedachten zag Mariens de briljante onderzoekster in haar vertrouwde laboratorium zitten.

'Ariane? Wat is er met haar?'

Hoofdinspecteur Valois kneep zijn kleine groene oogjes tot spleetjes. 'U hebt het echt nog niet gehoord...'

Hij krabbelde iets in zijn notitieboekje.

'Wat is er met Ariane?'

Valois vulde zijn longen met lucht.

'Ik vrees dat ik slecht nieuws heb. Mevrouw Meulemans is dood.'

Heel even leek het alsof alle geluid uit de kleine ruimte werd weggezogen.

Mariens kon haar oren niet geloven. In één klap was haar ergernis over de politieman verdwenen.

'Ariane, dood? Hoezo? Ik snap het niet.'

Valois tuitte zijn lippen. 'Mevrouw Meulemans werd vermoord, zaterdagmiddag, niet ver van waar ze woonde,' zei hij zakelijk.

Mariens trok bleek weg.

'Vermoord? Dat kan toch niet! Weet je dat zeker? Ariane deed geen vlieg kwaad, wie zou er haar nu dood willen?'

Valois antwoordde niet.

‘Wat is er precies gebeurd?’

‘Het onderzoek loopt.’

‘Maar u weet toch al iets?’

‘Daar kan ik geen antwoord op geven, professor.’

Mariens keek hem geërgerd aan. ‘Wat doet u hier dan?’

Valois zweeg even en snoof. ‘Wat voor iemand was mevrouw Meulemans? Was ze geliefd? Had ze vijanden?’ vroeg hij.

‘Zoals ik al zei deed ze geen vlieg kwaad, ze was een goede collega en graag gezien op onze afdeling.’

‘Had ze een vaste relatie?’

Mariens keek hem verwonderd aan.

‘U stelt uw vraag aan de verkeerde persoon. Ik kende haar alleen professioneel, ik had geen nauwe band met haar. Ariane was een briljante, hardwerkende en veelbelovende onderzoeker. Ik weet niet veel over haar privéleven, ze woonde alleen, meer kan ik u niet zeggen.’

‘Maar u kunt me toch vertellen wat voor iemand ze was?’

‘Ariane was een carrièrevrouw, ik denk niet dat ze een vaste relatie had. Maar nogmaals, ik kan dat niet bevestigen.’

‘Wat onderzocht ze? Ze werkte toch rechtstreeks onder u?’

Mariens knikte.

‘U kent mijn vakgebied. Toxicologie valt onder de faculteit Farmaceutische Wetenschappen, in de groep van Biomedische Wetenschappen. Ariane deed vooral onderzoek naar toxines, neurotoxines om precies te zijn.’

Valois boog zijn hoofd.

‘Interessant. Is er iemand aan wie u denkt, iemand die haar iets kwaads zou kunnen toewensen?’

De professor schudde het hoofd.

‘Nogmaals, geen flauw idee, onze band was louter professioneel.’ Ze keek op haar horloge. ‘Hebt u nog vragen? Ik moet er echt vandoor.’



Valois liet de balpen in de binnenzak van zijn ouderwetse grijze vest glijden, stak het notitieboekje in een zijzakje en stond op.

‘Bedankt, professor, we houden contact.’

Mariens zuchtte en stond ook op.

‘U kent de weg.’

Ze keerde zich om zonder afscheid te nemen en beende mompelend het zaaltje uit, de gang door naar de hoofdingang. Even later stond ze naast haar auto. Ze startte de motor van de aftandse Audi 100 en reed in de richting van de Leuvense Ring.

*Maandag 30 juni, Leuven*

Etienne Valois haalde een zwarte koffie uit de automaat en liep door de gang naar zijn kleine kantoortje. Hij vroeg zich af hoeveel koffies hij al had gedronken tijdens zijn lange carrière van meer dan dertig jaar bij de Leuvense Federale Gerechtelijke Politie. 'Carrière' was misschien een ongelukkige woordkeus, want hij had een hobbelig parcours achter de rug. Toen hij als veelbelovend speurder was begonnen bij de Gerechtelijke Politie bij de Parketten, had hij vaak alleen gewerkt, en door zijn eigenzinnige en asociale attitude en manier van werken had hij zich steeds opnieuw in de nesten gewerkt. Na de politiehervorming was hij bij de FGP terechtgekomen, waar er meer teamgeest van hem werd verwacht, een kwaliteit waar Valois niet meteen in uitblonk. Hij werkte nog steeds liever alleen en negeerde de bevelen van zijn meedieren, wat hem de titel van commissaris had gekost. Niet dat Valois zich hieraan stoorde, want als commissaris kreeg je met nog meer mensen te maken.

'Ah, Valois, eindelijk ben je er, heb je een minuutje?' klonk het door een openstaande deur die hij net voorbijliep.

De hoofdinspecteur deed zijn best om niet te luid te zuchten en maakte rechtsomkeert.

Hij bleef in de deuropening staan en keek commissaris Catherine Vandervelpen in de ogen.

De blonde politievrouw die de afdeling Zware Criminaliteit van de Leuvense FGP leidde zat achter twee grote computerschermen die haar kleine gestalte vrijwel volledig aan het zicht onttrokken.

Het goed verlichte kantoor lag er opgeruimd en smetteloos bij, in tegenstelling tot het groezelige kantootje van Valois.

‘Hoe staat het met de nieuwe zaak? Kun je me even bijpraten?’

Valois snoof hoorbaar door zijn neus en keek haar licht geïrriteerd aan.

‘Voorlopig nog niet veel nieuws. Ariane Meulemans woonde alleen, ze was een hardwerkende onderzoekster aan de universiteit. Ze leefde vrij teruggetrokken, had maar een handvol vrienden en vriendinnen, een echte grijze muis. Ik heb daarnet professor Mariens gesproken, en die...’

‘Mariens?’ onderbrak de commissaris hem. ‘Ben je bij Mariens langs geweest? Wat heeft die hiermee te maken?’

‘Mariens is haar hoofd aan de universiteit.’

Vandervelpelpe wond zich op.

‘Dat ontbrak er nog aan,’ zuchtte ze. ‘Luister, ik wil niet dat je nog in je eentje naar Mariens gaat. Je gaat deze zaak niet aanpakken zoals de vorige, deze keer werk je niet alleen.’

‘U weet dat ik liever alleen werk, commissaris, ik...’

‘Geen sprake van, Valois. Deze keer wil ik resultaten, hoor je me? Echte resultaten. Verzamel iedereen om drie uur stipt in de OPS-room.’

Valois pruttelde tegen, maar Vandervelpelpe snoerde hem de mond.

‘Genoeg, hoor je me? Van nu af aan loopt alles volgens het boekje. Je werkt met je teamleden samen, of ik haal je van de zaak af.’

Valois knikte met tegenzin – hij wist dat ze het meende. Tegen Vandervelpelpe ingaan was moeilijker dan de Dijle stroomopwaarts bevaren met een roeibootje.

‘Laat professor Mariens met rust, begrepen?’ vervolgde ze. ‘Je hebt dat mens de afgelopen maanden al vaak genoeg lastiggevallen met je ingebeelde moordcomplotten. Als er een

klacht komt, hang je. Die zaak van haar man wordt geklasseerd, accepteer dat nu eens, Valois. Een natuurlijke dood is iets wat gebeurt.'

Valois knikte nogmaals, keerde zich om en liep de gang in.

'Om drie uur!' riep ze hem achterna.

Hoofdinspecteur Valois deed de deur van zijn kantoortje achter zich dicht en ging aan zijn aftandse bureau zitten. Hij vloekte binnensmonds. Hij moest samenwerken met andere rechercheurs, en er was niets dat hij meer haatte dan dat.

En dan was er nog de zaak-Latour, die na meer dan anderhalf jaar op een dood spoor zat. Valois wist zeker dat Mariens achter de dood van haar echtgenoot zat, maar kon het niet hard maken. Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij professor Mariens ontmoette. De toxicologe had nauwelijks emotie getoond bij de plotse dood van haar echtgenoot. Bovendien waren er talrijke verklaringen van burens en kennissen waaruit bleek dat het huwelijk tussen professor Mariens en majoor Latour op zijn laatste benen liep, er was zelfs sprake van hevige en aanhoudende ruzies. De arrestatie van hun enige zoon als drugsfabrikant had voor nog meer spanningen gezorgd binnen de muren van de mooie villa aan de bosrand. Toen de beroepsofficier levenloos was aangetroffen in Heverleebos had alles op een natuurlijke dood gewezen, maar Valois geloofde dat niet.

Zijn gezonde boerenverstand vond het plotse overlijden van Latour verdacht, zeker omdat hij Mariens' achtergrond en expertise kende. Bij de autopsie had hij er daarom op aangedrongen om naast de courante tests op toxische stoffen ook een reeks tests op minder frequent gebruikte toxines uit te voeren. Dat had echter niets opgeleverd en de patholoog was bij zijn conclusie gebleven dat de man was bezweken aan

hartfalen – een verdict waar Valois zich niet bij kon neerleggen, te meer omdat Latour als legerofficier een goede conditie had en niets erop wees dat hij aan een onderliggende hartaandoening leed. En als er één persoon was die een dodelijk gif kon brouwen dat geen sporen naliet, was het wel professor Mariens. Maar dat laatste kon Valois dus niet bewijzen, tot zijn grote frustratie.

Hij zuchtte. Misschien moest hij het inderdaad achter zich laten en voortaan de orders van Vandervelpé volgen. Maar dat strookte niet met hoe hij in elkaar zat. Hij was een bijter, die een zaak pas losliet wanneer hij de oplossing had gevonden. En deze zaak was verre van opgelost, dat voelde hij in elke vezel van zijn tengere lijf.

Hij zette zijn computer aan, opende zijn agenda en stuurde een uitnodiging rond voor een meeting in de OPS-room om vijftien uur. Hij staarde voor zich uit. Hopelijk zou hij niet met Mertens moeten samenwerken. Met die debutante kon je geen zee bevaren. Ze was de laatste aanwinst op de afdeling, Vandervelpé had haar persoonlijk geselecteerd.

Valois pakte een pakje Gitanes uit zijn vestzak, opende het raam en leunde naar buiten. Hij stak een sigaret op en inhaalde diep. Na nog twee snelle trekken keilde hij de sigaret naar beneden, waar ze in het bloembed tussen de andere peuken belandde.

*Maandag 30 juni, Leuven*

‘Sorry dat ik je liet wachten, ik kreeg bezoek op het moment dat ik wilde vertrekken. Hoe gaat het met je?’ vroeg Margaux Mariens nadat ze plaats had genomen aan het kleine houten tafeltje in de bezoekersruimte. Ze voelde de ogen van de cipier, die achter haar quasinonchalant tegen de muur leunde, in haar rug priemen.

‘Moeilijk. Ik word gek hier,’ mompelde de jongeman aan de andere kant van het tafeltje. Hij liet zijn handen door zijn blonde krullen glijden. Mariens zag dat hij tegen de tranen vocht.

‘Je moet volhouden, je komt hieruit, binnen afzienbare tijd.’

De jongeman haalde zijn schouders op en staarde voor zich uit. Het viel Mariens op dat de fonkelende pretlichtjes van vroeger plaats hadden gemaakt voor matte dofheid.

‘Is dat zo? Daar ben ik nog niet zo zeker van. Ik hoop dat ze me intussen niet te grazen nemen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ze weten waarom ik hier zit. Ik moet iedere dag zeggen dat ik niet meer aan spul kan komen. Vroeg of laat pakken ze me. Het gaat er niet meer om óf ze het doen, maar wanneer. Die gasten aanvaarden geen “nee”.’

Mariens voelde haar hart bonzen. De pijn van de machteloosheid sneed door haar lijf.

‘Ik praat met de directie, dit kan zo niet langer.’

Hij lachte spottend.

‘Ben je gek? Je praat er met niemand over, met niemand, begrepen? Dat zou het alleen erger maken. Wat denk je dat de directie kan doen? Niks. Het is hier geen internaat, hè, dit is Leuven Centraal. En dan nog, je kunt je hier niet verstoppen. Er is altijd wel een gelegenheid waar ze je kunnen pakken, als het niet in de eetzaal is, dan wel in de douches, of tijdens de karweien.’

Mariens schudde het hoofd. ‘Er moet toch iets zijn wat we kunnen doen?’

‘Het enige wat ik kan doen is me gedeisd houden en ogen op mijn rug hebben. Ofwel moet je me helpen om spul...’

‘Niks van, daar begin ik niet aan.’ Mariens wond zich op. ‘Je kleine drugslabootje in ons tuinhuis is afgebroken, trouwens. De politie heeft het op bevel van de onderzoeksrechter volledig uit elkaar gehaald en meegenomen.’

‘Je kunt dat toch perfect in het labo op je werk maken? Niemand die er iets van merkt.’

‘Meen je dat echt? Vergeet het, Thomas.’

Thomas zuchtte.

‘Volgens de advocaat kun je over anderhalf jaar vervroegd vrijkomen, onder voorwaarden weliswaar, maar dan ben je wel vrij.’

‘Om wat te doen? Wie neemt er een ex-gedetineerde aan, zonder diploma?’

‘Je kunt opnieuw gaan studeren. Waarom begin je daar nu al niet mee? Je hebt hier tijd, en het zal je gedachten verzetten.’

‘Daar hebben we het al over gehad, moeder.’

‘Ja, en ik weet zelf ook wel dat ik in herhaling val. Maar ik blijf het zeggen: je moet iets doen met je leven, je bent te jong om het nu al te vergooien.’

Thomas rolde met zijn ogen.

‘Zet eens een andere plaat op.’

Opnieuw voelde Mariens zich machteloos. Ze had een hoge functie bij de KU Leuven, kon beslissingen nemen over onderzoek dat over meerdere jaren liep en handenvol geld kostte, maar haar eigen zoon helpen kon ze niet. Het enige wat ze kon doen was iedere week langskomen en ervoor zorgen dat hij, zodra hij vrijkwam, deze spiraal van uitzichtloze ellende achter zich kon laten. In gedachten zag ze hem weer in de tuin spelen, een lachende peuter met blonde krullen, haar kleine krullenbol. Iedere keer weer voelde ze zich schuldig. Schuldig omdat ze te weinig interesse had getoond voor Thomas terwijl hij opgroeide, schuldig omdat ze hem in zijn puberteit niet had bijgestuurd. Schuldig omdat ze veel te laat had ontdekt wat hij allemaal uitspookte in het houten tuinhuisje achter in hun uitgestrekte tuin.

Het bezoekuur was voorbij, ze namen afscheid. Een korte omhelzing werd door de cipers getolereerd en Margaux sloot Thomas in haar armen, maar het voelde alsof ze een lappenpop omhelsde. Ze liep naar haar auto, ging achter het stuur zitten en barstte in tranen uit. Alles voelde ineens zwaar aan – eerst het slechte nieuws over Ariane, en daarna het bezoek aan haar zoon die in zo'n ellendige toestand was. Het enige wat ze kon doen om dit plotse gevoel niet de overhand te laten nemen was haar tranen de vrije loop laten.



*Maandag 30 juni, Leuven*

‘Oké, mensen, jullie aandacht graag!’ blafte commissaris Vandervelppe door de OPS-room. In de rechthoekige kamer hadden zich zeven politiemensen verzameld, allen lid van het team van de Federale Gerechtelijke Politie dat zich met zware misdaden bezighield. Het team bestond uit tien mensen, maar drie van hen waren de deur uit. Valois stond helemaal achteraan tegen de muur geleund en keek naar zijn chef. Nu pas zag hij dat ze haar vertrouwde broek had ingeruild voor een rok tot vlak boven de knie. Ondanks het warme weer droeg ze panty’s, waarschijnlijk om haar bleke benen te verbergen, dacht hij.

Achter Vandervelppe hing een groot scherm tegen de wand en links en rechts stonden grote borden op wieljes, waarop met magneetbuttons foto’s en informatie over de lopende zaak waren bevestigd.

‘Inspecteur Vliegen, laat het me weten als ik de meeting even moet uitstellen,’ zei ze met een geïrriteerde blik tegen een jonge inspecteur die zonet een collega aan het lachen had gebracht. Guy Vliegen maakte sinds drie maanden deel uit van het team, en in die korte periode had de rechercheur zich een reputatie van onverbeterlijke grappenmaker verworven.

‘Genoeg gelachen, jullie aandacht graag. Ariane Meulemans, negenendertig, alleenstaand zonder kinderen, onderzoekster aan de universiteit, zaterdagmiddag vermoord op weg naar huis.’

De commissaris hing een foto van het slachtoffer op het linkse bord.

‘Wat weten we al?’ vroeg ze.

‘Ze is gewurgd,’ antwoordde Anna Mertens, een jonge vrouw in tweedelig pak, met daaronder een blauw hemd waarvan de brede kraag wijd openstond. ‘De laatste persoon die het slachtoffer levend zag was Lore Bosmans, een vriendin. Meulemans vertrok rond halfdrie aan café Commerce. Het verslag van de patholoog geeft aan dat ze tussen drie en vijf uur ’s middags stierf. Haar lichaam werd om halfzes in de struiken gevonden door een wandelaar die zijn hond uitliet.’

Vandervelppe knikte en glimlachte naar haar nieuwe goudhaantje. ‘Wat weten we nog meer?’

‘Een rondvraag bij burens en familie heeft niets bijzonders opgeleverd, ze was met niemand in conflict. Iedereen vond haar een vriendelijke, ietwat gereserveerde jonge vrouw. Ze had vrijwel geen sociaal leven, haar job eiste al haar aandacht en een groot deel van haar vrije tijd op.’

‘Een carrièrebeest,’ bevestigde Vandervelppe.

Mertens knikte. ‘Ze werd getipt als toekomstig afdelingshoofd.’

Vandervelppe keek over de koppen in de richting van Valois, die haar blik stoïcijns beantwoordde.

‘Je hebt haar familieleden gesproken?’ vroeg de commissaris aan Mertens.

‘Dat kostte niet veel tijd, ze heeft maar één zus, Stefanie. Die is na de dood van moeder en vader Meulemans naar Californië verhuisd. Ik heb haar aan de lijn gehad, ze komt naar de begrafenis.’

Vandervelppe zuchtte.

‘Die kunnen we dus schrappen als verdachte. Wat heeft het technisch onderzoek opgeleverd?’

Opnieuw was het Mertens die antwoordde. ‘Er is mate-

riaal gevonden onder haar vingernagels, haartjes en huidschilfers op haar kleren en ook een aantal vingerafdrukken op haar fiets. We vermoeden dat er een paar van de dader tussen zitten, zijn fiets werd teruggevonden in de struiken naast het lichaam, de dader is met haar fiets verder gereden.'

'Weten we zeker dat dat zijn fiets was, in het struikgewas?'

'Daar lijkt het in ieder geval op. De fiets had een lekke band en haar fiets stond tegen haar woning. Zodra de resultaten van de vingerafdrukken op beide fietsen binnen zijn, krijgen we hier hopelijk meer zekerheid over. Omdat ze gewurgd werd, hebben ze een tapping van de halsstreek en het gezicht van het slachtoffer gedaan, hopelijk levert dat ook iets op,' antwoordde Mertens zelfverzekerd.

Vandervelppe knikte. 'Prima, goed werk, wanneer krijgen we de resultaten?'

'Ze zijn er volop mee aan de slag, maar het NICC werkt langzaam. Bovendien zijn er nu overal mensen met vakantie. De resultaten van de vingerafdrukken kunnen we snel krijgen, maar de andere resultaten zijn er waarschijnlijk pas over twee weken, ten vroegste.'

Vandervelppe draaide nerveus een balpen tussen haar vingers rond. 'Hebben we camerabeelden van het fietspad langs de Vaart en van de weg die het slachtoffer aflegde?'

De jonge Guy Vliegen kuchte verlegen. 'Die heb ik opgevraagd.'

'Goed zo. Had het slachtoffer een smartphone?'

'We hebben een iPhone gevonden,' antwoordde Vliegen met een zangerige tongval die zijn geboortestreek verried.

'Check alle berichten en mails, en vraag details op van de telefoongesprekken. Doe het gebruikelijke telefonieonderzoek, de hele rimram, begrepen?'

Vliegen knikte.

‘Wat heeft de huiszoeking opgeleverd?’

‘In het huis werd alles grondig overhoopgehaald. Er waren geen sporen van inbraak, de dader is waarschijnlijk met de sleutel van het slachtoffer binnen gekomen. De laptop van het slachtoffer is weg, maar verder is er niets waardevols verdwenen. Juwelen, duur horloge, cash, alles was er nog.’

Vandervelpelpe krulde haar onderlip.

‘De laptop nam hij mee, maar de iPhone niet?’

‘Hij wist waarschijnlijk dat hij met haar iPhone opgespoord kan worden, en bovendien was het toestel vergrendeld,’ antwoordde Vliegen.

Vandervelpelpe knikte.

‘Maar de man heeft niks anders meegenomen, geen gewone inbraak dus. Zijn er sporen van de dader gevonden in de woning?’

‘Er waren massa’s vingerafdrukken, hopelijk zitten er een paar van de dader tussen.’

‘Als de dader zo kwistig was met zijn genetische materiaal is hij dom, ofwel weet hij – of zij – dat die informatie niet in ons systeem zit, ofwel laat het hem of haar gewoonweg koud,’ zei Valois.

Vandervelpelpe negeerde Valois’ woorden. ‘We zoeken verder,’ maande ze haar mensen aan. ‘Vliegen, jij duikt in het verleden van Meulemans. Misschien komt er iets naar boven dat ons verder kan helpen.’

De jonge politieman knikte, hij zou het erg druk krijgen de komende dagen.

Daarna richtte Vandervelpelpe zich tot de andere leden van het team en verdeelde de taken. Tot slot sprak ze Valois aan. ‘Valois en Mertens, jullie gaan met de collega’s van Meulemans praten. Ik wil een beeld krijgen van wie ze was, met wie ze omging, wat ze deed. Ik wil alles weten: wat haar lievelingseten was, wat ze dronk, alles.’

‘Ik kan gerust alleen gaan, chef, we kunnen ons opsplitsen,’ antwoordde Valois.

Vandervelpeliep rood aan.

‘Jullie gaan samen, begrepen? Geen soloslim meer, Valois. Ik hoop dat dat duidelijk is.’

‘Helder,’ antwoordde hij, zichtbaar ontevreden.

Een kwartier later zat Valois naast Mertens in de auto, op weg naar het gebouw waar Meulemans had gewerkt.

‘Hoofdinspecteur Valois, ik ben heel blij dat ik met u mag samenwerken, ik hoop veel bij te kunnen leren.’

Valois zuchtte. Samen met het goudhaantje van de commissaris op pad, waar had hij dat aan te danken?

‘De enige reden dat ik samen met jou in deze auto zit, is omdat commissaris Vandervelpeliep dat zo heeft beslist, inspecteur. Probeer me niet te veel voor de voeten te lopen, meer vraag ik niet.’

Inspecteur Mertens keek op. Ze had gehoord dat Valois kort van stof was en liever alleen werkte, maar zo’n scherpe reactie had ze niet verwacht.

‘Ik hoop dat u me een faire kans geeft, hoofdinspecteur,’ antwoordde ze strijdvaardig.

Valois keek naar buiten. De examens waren afgelopen en de straten van de studentenstad lagen er verlaten bij.

‘Ik heb trouwens de gewoonte om mijn collega’s bij de voornaam te noemen, dat is fijner als je samenwerkt. Ik ben Anna.’

Valois zweeg. Wilde ze hem bij de voornaam noemen? Dat deed niemand.

De stilte zorgde voor een vreemde sfeer in de auto, alsof de toenemende wanhoop van de jonge politievrouw die niet goed wist hoe ze met een eenzelgänger als Valois moest omspringen tastbaar werd.

‘Je mag me Valois noemen,’ zei de hoofdinspecteur ten slotte, bijna uit medelijden.

Hij voelde hoe de vrouw naast hem een zucht van opluchting onderdrukte.

‘Ik zou het fijn vinden als we goed met elkaar konden opschieten,’ zei ze in een nieuwe poging om het ijs te breken.

Valois antwoordde niet. Hij keek opnieuw naar buiten, naar de voetgangers op het trottoir aan zijn kant van de auto.

‘Parkeer hier maar, Mertens,’ beval hij opeens. ‘We zijn er.’

*Woensdag 2 juli, Luik*

Denis Delafaye had al driekwart van de ruim driehonderdvierenzeventig treden van de Montagne de Buieren achter zich gelaten, en toch voelde hij deze inspanning niet in zijn benen.

Vijf jaar geleden had hij een ruim gerenoveerd herenhuis gekocht helemaal bovenaan de bekende heuvel in het centrum van Luik en hij moest de lange trap minstens twee keer per dag beklimmen. Voor hem was dit zijn dagelijkse portie fitness. Hij stopte even om een blik te werpen op de stad waar hij was opgegroeid. Van hieruit kon hij de lichtjes aan de Maas zien, met in de verte de donkere glooiingen van de uitgestrekte Ardennen in de warme avondlucht.

Delafaye had evengoed een statige villa aan de oever van de Maas of in het mondaine Spa kunnen kopen, maar hij woonde liever in hartje Luik, en dan bij voorkeur op een moeilijk toegankelijke plek. Iedere werkdag wachtte zijn privéchauffeur hem op aan de voet van de trap in de Rue Hors-Château.

De tweeënveertigjarige Delafaye had een aantal relaties achter de rug, de ene al van langere duur dan de andere, maar was kinderloos gebleven. Vroeger had hij kinderen gewild, maar die wens was verdwenen met de groeiende overtuiging dat het zinloos was om in deze onzekere tijden kinderen op de wereld te zetten. Niemand was erin geslaagd om hem van het tegendeel te overtuigen. Het vrijgezellenbestaan lag hem

wel. Hij was sportief en intelligent, en met zijn scherpe gezicht, donkerbruine ogen en korte hoogblonde haar ontbrak het hem allerm minst aan vrouwelijke aandacht, maar hij hield de boot af.

Al zijn aandacht ging naar zijn werk. Als jonge CEO van AzimuthGlobal, een farmareus die dankzij de covidpandemie een enorme groei had doorgemaakt, was hij een van de belangrijkste Luikenaars en bij uitbreiding een van de belangrijkste Belgen, en toch was hij altijd met beide benen op de grond gebleven en hield hij er geen flamboyante levensstijl op na, ondanks de vurige reputatie van zijn geboortestad.

Hij was nog even de oude stad in getrokken om een stukje *onglet de boeuf* te halen. Zijn vertrouwde slager opende na sluitingstijd maar al te graag zijn koelkast voor de immer vriendelijke CEO, al speelde de genereuze vergoeding die hij voor het eenvoudige stukje vlees kreeg ook wel mee. Met een goede fles pinot noir erbij en Sibelius op de achtergrond zou Delafaye een ontspannen avond hebben. Hij keerde zich weer om naar de laatste treden die tussen hem en zijn huis lagen en zocht zijn sleutel. Heel even hoorde hij een zuchtje, als een kort ruisen van de wind door de bladeren van een boom. In de duisternis van de vallende avond liep achter hem een man met kort getrimd haar en bakkebaarden de trap op. Het viel Delafaye op hoe de man hem met de lenigheid van een panter tegemoetkwam. De man knikte vriendelijk, bracht een kort '*bonsoir*' uit en vervolgde zijn weg naar boven. Delafaye bevond zich op een paar meter van zijn huis en bleef de vreemde man met zijn ogen volgen tot hij bovenaan de trap links afsloeg.